

Dobrovory Jiřího Rosteckého

Patří mezi nejvýraznější muže v Česku pod třicet let. Už jako student začal podnikat a hned po maturitě založil firmu, kterou pak prodal. Dnes mu je čtyřicet a provozuje web MladýPodnikatel.cz. Tam Jiří Rostecký zpovídá řadu osobností, třeba kandidáta na prezidenta Michala Horáčka nebo jednoho z nejbohatších Čechů Pavla Baudiše. Nejdřív se jich trochu obával, teď se ale spíš oni bojí jeho otázek.

TEXT: ALENA VOLFOVÁ

FOTO: MILAN HAVLÍK

*Podle mě je potřeba změn
nit kompletní filozofii čes-
kého školství. Učit méně,
ale efektivněji. Nebavit se
jen o školství, ale přede-
evším o vzdělávání. Dnes-
ka po studentech chceme,
aby opakovali, co si
přečetli v učebnicích. Ale
ruku na srdce, kdo si to
pamatuje ještě za měsíc?*

”

Když jsem vás kontaktovala s žádostí o rozhovor, bleskově jste reagoval. Jste stále na příjmu?

To ne. Trefila jste se zrovna do chvíle, kdy jsem vyřizoval e-maily. Obecně se snažím e-mail, ale i sociální sítě a další místa kontrolovat co nejméně. V průběhu dne se mi třeba skoro nedá dovolat, protože mobil k práci nepoužívám a mám ho často vypnutý. Dneska je hodně lidí dostupných neustále a pořád kontrolují nové notifikace. Jenomže potom nemají tolik času přemýšlet, odpočinout si a soustředit se na jiné věci. Nejvíc mě irituje, když s někým jsem, povídáme si, a on neustále aktualizuje Facebook. V takové chvíli mám mobil vždycky schovaný v tašce nebo vypnutý na stole.

Vlastníte portál MladýPodnikatel.cz, pro který především natáčíte rozhovory.

Na Mladém podnikateli zpovídám osobnosti z oblasti byznysu – podnikatele, manažery, ale třeba i marketéry a profesionály z médií. Pokládám jim otázky ohledně jejich životní filozofie, osobního růstu, obchodní a marketingové strategie a co jim pomohlo dosáhnout úspěchu. Odpovědi mohou být inspirací pro všechny, co chtějí také růst. Nejčastěji mě sledují lidé z byznysu, ale třeba i studenti.

Není to tak dlouho, co jste byl sám studentem. Je vám čtyřicet let. Kterou školu jste studoval?

Vodňanský Trivis. Je to škola, kde se učí třeba právo, kriminalistika, veřejný pořádek a podobně. Studenti by měli najít uplatnění například ve složkách IZS nebo třeba ve veřejné správě.

Dala vám tolik, že jste odmítl pokračovat ve studiu na vysoké?

Takhle školu hodnotit nechci. Dala mi toho tolik, kolik jsem si rozhodl vzít. Postupem času jsem ale přestal vidět smysl v tom, co mi obecně školství nabízelo. Mrzí mě, jak málo učitelů dneska dokáže studenty nadchnout pro to, co učí, a nedokážou jim vysvětlit, proč by se to vlastně učit měli. Mnozí učitelé pouze papouškují, co je v učebnici. A to mě strašně mrzí.

Jak byste to změnil?

Podle mě je potřeba změnit kompletní filozofii českého školství. Učit méně, ale efektivněji. Nebavit se jen o školství, ale především o vzdělávání. Dneska po studentech chceme, aby opakovali, co si přečetli v učebnicích. Ale ruku na srdce, kdo si to pamatuje ještě za měsíc? Místo toho bychom je měli učit třeba kritickému myšlení a schopnosti nad věcmi uvažovat, pochopit je a dělat vlastní závěry. Měli bychom je nechat se ptát. Já se ptal hodně, a často jsem nedostal odpovědi. Ale o českém školství bychom se mohli bavit hodiny, protože těch témat je opravdu hodně. Jeho stav a velmi pomalý vývoj mě dost trápí. →

→ Dělalí tedy učitelé špatně svou práci?

To rozhodně ne. Byl bych nerad, kdyby to tak vyznělo. Často jsou svázáni různými osnovami a tím, co mají studentům říkat. Nemají moc prostoru pro vlastní invenci a tlačí je čas. Navíc jsou k tomuto systému vedeni, takže jim to nelze vyčítat. Pohybují se v prostředí, kterému naprosto chybí zpětná vazba. Mnohdy učitelé ani nevědí, co dělají špatně. A mnohdy to ani vědět nechtějí.

Jste příkladnou ukázkou, že lze být úspěšný i bez vysokoškolského titulu.

Nerad o sobě smýšlím jako o úspěšném člověku. V něčem jsem možná jiný než většina. Kdyby se všichni vydali stejnou cestou, byl bych třeba podprůměrný. Já šel ale jinudy, a tak na mě všichni nahlížíjí jako na úspěšného, protože mám na svůj věk neobvyklé výsledky. Ale to není úspěch. Jsem maximálně ukázkou, že lze dělat věci jinak, že nejít tradiční cestou nutně neznamená pohořet a že stačí mít odvahu a jít si za svým cílem.

Stejně jste ale oproti svým vrstevníkům znač-

ně profesně vyrostl. Jak je to možné?

Naučil jsem se důležité věci. Třeba, že se má smysl vzdělávat jenom sám pro sebe. Na začátku jsem to fakt nevěděl a moje sebevzdělávání se drželo v mantinelech příkazů od učitelů. Pak mi ale někdo ukázal smysl v tom, makat sám na sobě a učit se věcem, které považuju za důležité. Také jsem se naučil zvládat překážky a hledat řešení, když mi něco nejde. Naučil jsem se navazovat vztahy s lidmi z oboru, měnit si s nimi zkušenosti, požádat o radu, experimentovat a riskovat. To všechno jsem se ale naučil všude, jen ne ve škole. Není to o akademických znalostech, které jsou nesmírně důležité, ale o způsobu přemýšlení.

Už jako student jste rozjel podnikání. Na střední škole jste prodal svůj první magazín, po škole jste prodal první firmu. Co vám v tom pomohlo?

Jednak nepracuju pro peníze a jednak vím, kdy opustit to, co zrovna dělám. Magazín a firma mě už po čase začaly ubíjet. Byl jsem nešťastný a cítil, že se nerozvíjím. Tak jsem se jich v jeden moment rozhodl zbavit. Paradoxní

JIŘÍ ROSTECKÝ

- Narodil se v roce 1993 ve Strakoncích.
- První webové stránky založil na základní škole, po maturitě vytvořil první firmu.
- Dnes se věnuje svému magazínu *MladýPodnikatel.cz*, na který natáčí rozhovory s lidmi z byznysu, start-upů, médií a z neziskového sektoru.
- O svém podnikání bloguje na www.rostecky.cz.

na prodeji firmy je, že jsem ji nejdříve úplně zavřel, napsal o tom na blog, a teprve potom se ozvali zájemci o její koupi. Zní to asi dost divně, ale opravdu nedělám ty věci pro peníze. Chtěl jsem se co nejdříve posunout dál.

Firmu jste ale prodal až později. Musel jste tedy začínat znovu od nuly?

Ano, v jednu chvíli jsem neměl ani na nájem na příští měsíc. Bylo to dost hektické období, ale právě díky tomu, že jsem se mohl rychle začít soustředit na jednu věc – na Mladého podnikatele, se rychle dostavily první výsledky. Pozdější prodej firmy byl už jen třešničkou na dortu.

Zpočátku jsem byl dost nervózní. Dneska už takovou trému nemám a je mi jedno, jestli naproti mně sedí někdo naprosto neznámý nebo nějaká celebrita. Zjistil jsem totiž, že jsou to naprosto normální lidé a většinou jsou velmi vstřícní. Třeba ten Pavel Baudiš přišel v šustákové bundě, pěšky, úplně sám a ještě s náskokem. Natáčení jsem si dost užil.

”

Občas i přednášíte, naposledy třeba mezi osobnostmi, jako je Petr Pithart. Nepohlížíte na vás jako na mladocha?

Můj věk je pro hodně lidí samozřejmě zajímavý. Je pravda, že i já znám poměrně málo stejně starých nebo mladších lidí, kteří by žili podobným způsobem. Dříve jsem to snášel poměrně špatně, protože jsem se bál, že mě všichni podceňují. A někdy to tak bylo. Ale dneska to beru spíše jako výhodu a jednu z věcí, co na mě může připoutat pozornost.

Osobnosti, úspěšné a známé lidi, zpovídáte na svém portálu. Třeba kandidáta na prezidenta Michala Horáčka, jednoho z nejbohatších Čechů Pavla Baudiše, novináře Jindřicha Šídla. Vaše rozhovory jsou navíc poměrně dlouhé a podrobné. Proč si myslíte, že vám tito lidé věnují tolik času?

Nad tím jsem také přemýšlel. Na první dobrou mě samozřejmě napadlo, že si ti lidé chtějí udělat reklamu. Na druhou stranu jsou to lidé, kteří si ji často dělat vůbec nepotřebují nebo si ji mohou udělat jinde rychleji a lépe. Když se jich ptám, často mi odpovídají, že se jim líbí můj styl. Snažím se, aby ten rozhovor byl tím nejlepším, co s daným člověkem zatím vyšlo.

Jde mi o to, abychom inspirovali tisíce lidí a pomohli jim růst. Hostům neskáču do řeči, nesnažím se je zbytečně nachytat, a naopak se jim snažím pokládat otázky, které jsou náročné a oni je na místě před kamerou musí dobře promyslet, než odpovědí.

Je vám čtyřiaadvacet let. Jaké to je sedět naproti takto úspěšným lidem, kteří toho o své profesi i o životě vědí podstatně více než vy?

Zpočátku jsem byl dost nervózní. Dneska už takovou trému nemám a je mi jedno, jestli naproti mně sedí někdo naprosto neznámý nebo nějaká celebrita. Zjistil jsem totiž, že jsou to naprosto normální lidé a většinou jsou velmi vstřícní. Třeba ten Pavel Baudiš přišel v šustákové bundě, pěšky, úplně sám a ještě s náskokem. Natáčení jsem si dost užil.

Podle čeho vybíráte lidi, které zpovídáte?

Především mě nezajímají jen celebrity. Naopak, mám jich v rozhovorech poměrně málo. Snažím se divákům vyprávět příběhy lidí, kteří tak známí nejsou, ale jsou mimořádně úspěšní v tom, co dělají. Takže tam mám zakladatele spousty českých firem, které běžně fungují na globální úrovni. Mám tam živnostníky, kteří nabízejí skvělé služby a jsou v tom fakt dobří. Pro mě je důležitý jejich příběh a know-how, které mohou mým divákům předat. Ne jejich popularita.

Vaše rozhovory pomáhají podnikatelům.

Přijde vám podpora podnikatelů v Česku nedostatečná?

Slyšel jsem už stovky příběhů lidí, kteří z něčeho vybudovali něco velkého. Cesta všech byla dost náročná, ale povedlo se jim to. Po tom všem nemůžu s čistým svědomím říct, že by se v Česku vyloženě špatně podnikalo. Ti lidé, se kterými se bavím, řeší úplně jiné problémy, třeba nedostatek pracovních sil. Na druhou stranu každý obor podnikání má úplně jiné prostředí a já neznám všechny. Určitě vidím spoustu problémů. Od vysokých nákladů na zaměstnance až po naprosto nulovou podporu začínajících podnikatelů, extrémně složité účetnictví a šílený proces zakládání firem, ale nemyslím si, že tohle jsou největší problémy většiny českých podnikatelů.

Začal jste natáčet také rozhovory o Dobru – Dobrovory. Co vás k tomu vedlo?

Dobrovory jsou rozhovory s lidmi z neziskového sektoru. Začal jsem je natáčet proto, že na →

Snažím se hosty rozmluvit i o tom, co je za celým jejich příběhem. Že to určitě není snadné a muselo to stát spoustu úsilí a přemáhání. Nechci vytvářet další rádoby motivační obsah o tom, jak úspěchu může dosáhnout každý jenom tím, že si bude věřit. Ve skutečnosti je to ale podstatně těžší.

”

→ mém webu, ale i obecně v médiích, dostávají prostor především lidé úspěšní v komerční oblasti. Chtěl jsem ukázat i ty, co peníze nutně nevydělávají, ale dělají spoustu dobrých věcí. A současně jim pomoci se zviditelnit a oslovit odborníky, kteří dokážou pomoci. Mezi hosty jsem měl třeba Šimona Pánka z Člověka v tísni nebo Kateřinu Wich z Radosti dětem.

Občas se hostů ptáte na dost intimní témata. Rozebíráte s nimi jejich největší neúspěchy, ptáte se na jejich vnitřní motivace, ale jedné ženy jste se třeba na kameru zeptal, proč ve třiatřiceti letech stále nemá děti. Nejdete někdy až za hranu?

Někdy ano, ale pouze v případech, kdy cítím,

že to je důležité a že odpověď může inspirovat moje diváky. Snažím se hosty rozmluvit i o tom, co je za celým jejich příběhem. Že to určitě není snadné a muselo to stát spoustu úsilí a přemáhání. Nechci vytvářet další rádoby motivační obsah o tom, jak úspěchu může dosáhnout každý jenom tím, že si bude věřit. Ve skutečnosti je to ale podstatně těžší. Navíc v Česku ještě hodně lidí vnímá podnikatele jako ty zlé, nečestné a jako podvodníky. V mých rozhovorech ale zaznívají příběhy o lidech, kteří fakt tvrdě makali a po řadě neúspěchů jsou dneska tam, kde jsou. Život není jednoduchý a já nechci, aby tak z mých rozhovorů vyzníval.

Web MladýPodnikatel.cz spravujete úplně sám. Co všechno tedy musíte dělat?

Všechno. Pomáhá mi jen programátor, protože programovat neumím. Jinak vše ostatní dělám sám – tedy píši články, natáčím videa, stříhám je a připravuji na publikaci, pracuji na marketingu webu a jedním s inzerenty a s dalšími partnery. Byl by to dlouhý seznam.

Dá se to tedy vše zvládnout?

Naučil jsem se dělat věci efektivně. Dneska mi do studia chodí firmy a diví se, jak je možné, že za kamerami nepotřebuji žádného člověka, že nikdo nekontroluje zvuk, a přesto je všechno v dostačující kvalitě a nestane se, že by se video nenatočilo, protože se něco porouchalo. A navíc se to všechno povedlo postavit za velmi nízké peníze. Vždycky jim říkám, že to je pouze o selském rozumu a efektivitě. Nehledat zbytečně složitá řešení a umět se rozhodnout.

Uživí vás to?

Ano, je to podnikání jako každé jiné. Ale peníze vnímám až jako třetí hodnotu, kterou mi Mladý podnikatel dává. Tou první je know-how. Naučil jsem se toho opravdu hodně a budu z toho čerpat nejspíš celý život. A tou druhou je sociální kapitál. Díky Mladému podnikateli poznávám lidi, které bych jindy nepoznal. Pak až jsou peníze. Takhle se dneska snažím přemýšlet nad vším, co dělám, a zaměřovat se především na dlouhodobější hodnoty. Není pro mě tak důležité, jaké mám výsledky dneska, ale jaké budu mít v budoucnu. Protože to, co bylo včera, se už nepočítá. Důležité je, co bude zítra.

Obrací se na vás hodně mladých lidí. Co je nejčastěji trápí?

Hodně se to liší. Často je ale trápí to, že nemohou dělat něco, v čem vidí největší smysl. Chtějí třeba zkusit podnikání, ale nemohou, protože je někdo nutí do studia na vysoké a do brigády, aby si na to nechtěné studium vydělali. Jiní jsou zase často zmatení, protože nemohou najít to, co by je skutečně bavilo. Opět jsme u toho smyslu, jenom ho ještě nenašli.

Co jim radíte?

Radím jim, aby se pokusili ponořit do toho, co je baví nejvíc. Pokud nic takového nemají, tak aby zkoušeli nové věci. Tu brigádu za rok nemusí mít jednu, ale klidně několik postupně. Dneska hodně firem hledá brigádníky a díky změnám prostředí mohou získat spoustu zkušeností, kontaktů a objevit řadu příležitostí. A pokud nevidí smysl ve studiu své vysoké školy, pak ať toho nechají. Musí ale převzít zodpovědnost nejen sami za sebe, ale i za svůj rozvoj. Vykašlat se na školu chce občas každý, ale něčím tu školu nahradit, učit se sám a stát se v něčem dobrým, to už dokáže málokdo. Pro mě bylo rozhodnutí nejít na vysokou hodně náročné a věděl jsem, že pokud to nezvládnou, rychle se na školu vrátím.

Jak rodiče podpořili vás?

Hodně. Třeba studio, ve kterém natáčím, mi pomáhala stavět mamka, protože jsem tehdy neměl peníze a sám bych to nezvládl. Ve všem mě podporuje a hodně se pro to obětuje. Díky ní jsem dneska tam, kde jsem. Ale nejsem z bohaté rodiny jako řada jiných tvůrců především na Youtube, kteří sice točí super videa, ale ve výsledku je jedno, jestli jim to něco vydělá. Já se tím musel uživit od prvního dne, co jsem začal podnikat naplno. Dlouho jsem spal v kanceláři, protože jsem neměl v Praze vlastní byt. Výsledky jsem tedy musel generovat rychle, díky čemuž jsem se také hodně naučil.

Také s vámi už vyšla řada rozhovorů. Kterou otázku byste chtěl dostat, a nikdo vám ji zatím nepoložil?

Lidé se mě nejčastěji ptají na můj věk, na školu a na úspěch. Ale nikdo se moc neptá na to, co je za tím.

Co je tedy za tím?

Stálo to opravdu hodně. A nemyslím peněz, ale obrovské množství času a úsilí. V podstatě denně se musím v něčem překonávat a každou chvíli řeším nějakou krizi. Moc dobře vím, jaké to je být na tom špatně a být na dně. Ale také už vím, jak se z něj odrazit. Jenom to chce tomu hodně obětovat. Před pár dny jsem potkal bývalé spolužáky. Šli večer na pivo, já letěl pracovat. Nic z toho, co jsem dokázal, není zadarmo.

A stálo to za to?

Rozhodně. Dneska jsem naprosto nezávislý, mohu dělat cokoliv a valí se na mě spousta super příležitostí. Potkal jsem také mnoho skvělých lidí a našel mezi nimi svoje přátele. Nejvíce mě ale těší, že moje práce má pro někoho hodnotu. Každý měsíc moje rozhovory poslouchají a články čtou desítky tisíc lidí po celém Česku a Slovensku. Občas mi někdo napíše, že díky nim založil novou firmu, vytvořil nový projekt, našel si práci, která ho baví, nebo udělal něco, co mu pomohlo růst. Děláním lidem život lepší. A to je pocit k nezaplacení.

Vaše rada mladým, kteří se chtějí pustit do podnikání?

Nejděte po penězích. Jděte po tom, aby vás jednou někdo na ulici zastavil a řekl vám, že děláte fakt dobrou věc. Bude to moment, na který budete vzpomínat podstatně déle než na zaplacenou fakturu. !

Nejsem z bohaté rodiny jako řada jiných tvůrců především na Youtube, kteří sice točí super videa, ale ve výsledku je jedno, jestli jim to něco vydělá. Já se tím musel uživit od prvního dne, co jsem začal podnikat naplno. Dlouho jsem spal v kanceláři, protože jsem neměl v Praze vlastní byt.

”